

## Czym jest Msza święta? Nazwy Sakramentu Eucharystii.

Za parę minut rozpocznie się Msza święta. Pomyślmy przez chwilę, słuchając tej katechezy, czym właściwie jest.

Katechizm Kościoła Katolickiego używając wielu określeń wyraża, jak wielkie jest bogactwo tego sakramentu. Mówi, że jest on: Eucharystią, Wieczerzą Pańską, Łamaniem Chleba, Zgromadzeniem eucharystycznym, Pamiątką męki i zmartwychwstania Pana, Najświętszą Ofiarą, Świętą i Boską liturgią, Komunią, Mszą świętą. Każde z tych określeń uwypukla jakiś aspekt Najświętszego Sakramentu.

1. **Eucharystia** – słowo pochodzące z języka greckiego, a oznaczające „dziękczynienie”. Przyszliśmy w dzień Pański podziękować Bogu za wspaniałe dzieło stworzenia i jeszcze wspanialsze dzieło zbawienia, jak to słyszeliśmy podczas liturgii Wigilii Paschalnej<sup>1</sup>.

2. Msza święta jest **Wieczerzą Pańską**, gdyż, z jednej strony, wspomina Ostatnią Wieczerzę, którą Pan Jezus spożył ze swoimi uczniami w przeddzień swej męki, ustanawiając wtedy sakrament Eucharystii; z drugiej zaś strony jest zapowiedzią ucztę zbawionych, określonej w ostatnie księdze Pisma Świętego, w Księdze Apokalipsy, jako „uczte godów Baranka”<sup>2</sup>.

3. **Łamanie Chleba**. Ten obrzęd, charakterystyczny dla żydowskiego posiłku, gdy gospodarz przy stole rozdzielał chleb, wykorzystał Pan Jezus podczas Ostatniej Wieczerzy. Po tym goście rozpoznali Go uczniowie idący do Emaus, gdy zasiedli z Jezusem do posiłku. Pierwsi chrześcijanie chętnie nazywali Mszę świętą właśnie „łamaniem chleba”. Oznaczało to bowiem, że wszyscy, którzy spożywają z tego samego Chleba są wspólnotą, są jedno z Chrystusem i między sobą.

4. Msza święta jest **Zgromadzeniem eucharystycznym**. Zeszliśmy się na to święte miejsce nie po to, by stworzyć zwykłe zgromadzenie ludzi, ale zgromadzenie uczniów Chrystusa. Na tym zgromadzeniu jesteśmy widzialnym znakiem Kościoła. Zgromadzenie to jest wyjątkowe i wielkie, bo zebrane, by sprawować pamiątkę Pana.

5. Jaką sprawujemy pamiątkę? **Pamiątkę męki i zmartwychwstania** Pana Jezusa. Nie chodzi tutaj o zwyczajne wspomnianie przeszłości, jak to robimy np. patrząc na fotografie naszych przodków. Chodzi o pamiątkę żywą, uobecnioną. Święty papież Jan Paweł II nauczał, że „wspominać to przywoływać w sercu, myślą i uczuciem, ale również celebrować obecność. Eucharystia (...) zdolna jest zachować w nas żywą pamięć o Bożej miłości”<sup>3</sup>.

6. O Mszy świętej mówimy także, że jest **Najświętszą Ofiarą**. Kościół naucza nas, że: Ofiara Chrystusa i ofiara Eucharystii są jedyną ofiarą. „Jedna i ta sama jest bowiem Hostia, ten sam ofiarujący – obecnie przez posługę kapłanów – który wówczas ofiarował

---

<sup>1</sup> Por. kolekta po I czytaniu Wigilii Paschalnej.

<sup>2</sup> Zob. Ap 19, 9.

<sup>3</sup> Por. Jan Paweł II, Katecheza podczas audiencji generalnej, dn. 4.10.2000 roku.

siebie na krzyżu, a tylko sposób ofiarowania jest inny... A skoro w tej Boskiej ofierze, dokonującej się we Mszy świętej, jest obecny i w sposób bezkrwawy ofiarowany ten sam Chrystus, który na ołtarzu krzyża ofiarował samego siebie w sposób krwawy, ofiara ta jest naprawdę prześlągalna”<sup>4</sup>.

7. Eucharystia jest **Świątą i Boską liturgią**. Celebrowanie tego sakramentu jest zajmuje centralne miejsce w całej liturgii Kościoła. To spośród świętych sakramentów – Sakrament Najświętszy. To chwila, w której „się łączą niebo z ziemią, sprawy boskie ze sprawami ludzkimi”<sup>5</sup>.

8. Eucharystia nazywana jest także **Komunią**, bo przez ten sakrament łączymy się – tworzymy Komunię z Chrystusem. Ona pomaga nam także budować komunie, czyli wspólnotę między sobą. Głęboko wyraził tę prawdę papież Benedykt XVI, gdy napisał: „Zjednoczenie z Chrystusem jest jednocześnie zjednoczeniem z wszystkimi, którym On się daje. Nie mogę mieć Chrystusa tylko dla siebie samego; mogę do Niego należeć tylko w jedności z wszystkimi, którzy już stali się lub staną się Jego”<sup>6</sup>.

9. I ostatnie, najbardziej znane nam i najczęściej używane określenie to: **Msza święta**. Pochodzi ono od łacińskiego słowa: „missio”, co znaczy „posłanie”. Nasze spotkanie z Chrystusem nie ma się skończyć wraz z zakończeniem sprawowania liturgii. Z tej świątyni jesteśmy posłani do świata, do naszej codzienności. Mamy tam zanieść Jezusa, Jego miłość i pokój. „Idźcie w pokoju Chrystusa” – to będą ostatnie słowa wypowiedziane podczas Mszy św. przez kapłana, zobowiązujące nas do tego, by przez nasze czyny, słowa i sposób bycia<sup>7</sup>, Jezus objawiał się światu.

---

<sup>4</sup> Zob. KKK 1367.

<sup>5</sup> Por. Orędzie Wielkanocne z Wigilii Paschalnej.

<sup>6</sup> Benedykt XVI, encyklika „Deus Caritas est”, nr 14.

<sup>7</sup> Por. Benedykt XVI, adhortacja „Sacramentum Caritatis”, nr 85.